

hold skal respekteres. Hvis det blot er noget, man vil gøre i Aar, men ikke til næste Aar, ser jeg virkelig endnu mindre end tidligere Værdien af den hele Komedie.

Til den højtærede Minister, som mente, at han gjorde tilstrækkeligt ved at tage Ændringsforslag Nr. 415 tilbage angaaende Rejser, maa jeg maaske tilføje, at det er jo besynderligt, at der kan være en saadan Uoverensstemmelse indenfor selve Ministeriet i Bedømmelsen af Rejser. For et Par Dage siden stod den højtærede Undervisningsminister her og talte om Rejser. Han takkede min Meningsfælle, fordi han havde forsvaret nogle Rejseunderstøttelser til Professorer og Lærere. Han begrundede omhyggeligt — den højtærede Handelsminister vil kunne finde det i Tidenden Sp. 4764—65 —, hvor værdifuldt det var at faa Rejser arrangeret for Folk, der havde Brug for en videregaaende Uddannelse, for at de kunde faa deres Horisont udvidet. Han sagde udtrykkelig, at det er uhyre vigtigt at have en Post, ved Hjælp af hvilken man kan faa saadanne Rejser foretaget, som det næsten er en Nødvendighed at faa besørget.

Altsaa for Lærere, Polyteknikere, Universitetsprofessorer er det ligefrem en Nødvendighed at faa saadanne Rejser; men for Arbejdere, Haandværkere og Translatører, Handelsmænd er det nu ophørt at være en Nødvendighed! Den højtærede Undervisningsminister siger om Rejser: „Jeg tror, de kan have meget betydelig Værdi“, og han tilføjer: „maaske ganske særlig for Universitetslærere og Lærere ved Polyteknisk Lærestalt“. Det er rimeligt, at den højtærede Undervisningsminister, for hvem Universitetet og Polyteknisk Lærestalt maa være Hjerteanliggender, gør denne Betragtning gældende; men for den højtærede Handelsminister burde Handelsmænd og Haandværkssvende være et Hjerteanliggende, ganske som Universitetsprofessorer er det for den højtærede Undervisningsminister. Hvad der gælder for den ene Kategori, maa ogsaa uvægerligt gælde for den anden. Det er ikke mindre værdifuldt for Haandværkssvende, Haandværkstmestre, Handelsmænd og lignende at faa udvidet deres Horisont ved at komme ud i Verden.

Den højtærede Minister sagde om Navigationsskoler og ligestillede Skoler, at de Beløb, der her var Tale om, var anslaaede, det gik altsaa nok. Jeg er ganske paa det rene med, at en stor Del af de Bevillinger, der nu nedsættes, er anslaaede Beløb. Men saa meget mindre Rimelighed er der for disse Nedsættelser, som det altsaa til sin

Tid vil vise sig at være uden Betydning, al den Stund de slet ikke kommer til at give sig Udtryk i en virkelig Formindskelse. Det er altsaa igen et Bevis for, at Talen og Teorien om Parikronen i Virkeligheden ikke respekteres og kun har Betydning som Slagord, men ikke naar vi er inde paa selve Realiteterne.

Den højtærede Ministers Bemærkninger om Husassistenternes Fagskole var ikke særlig stærkt begrundende. Han sagde, at de maatte dele Vilkaar med andre. Jeg ved ikke, hvorfor de skal det, hvis de er daarligere stillet end andre. Man gaar ikke frem efter en bestemt Linie, her er ikke et Princip anlagt, efter hvilket man tager saa og saa mange Procent, man tager fra ingenting op til 75 pCt.s Nedsættelse, alt efter fuldkommen vilkaarligt Skøn. Hvorfor saa ikke anlægge det Skøn, at overfor en Skole, der opretholdes ved Tjenestepigernes egne fattige Midler, behøver man ikke at gennemføre en Nedsækering, som man maaske mener er begrundet overfor andre, som bedre er i Stand til at bære Byrderne alene?

Jeg er enig med den højtærede Minister i nogle Betragtninger, han fremsatte angaaende Kronborg Museum. Jeg glemte for at nævne, at vi ogsaa paa det Punkt modsætter os den af Ministeren foreslaaede Nedsættelse og naturligvis ogsaa den af de konservative Medlemmer foreslaaede større Nedsættelse. Jeg ved, ligesom den højtærede Minister ved det, hvilke vanskelige økonomiske Forhold dette Museum har, og det naturligvis navnlig i en Tid, da Skibsfarten og andre Erhverv, som har plejet at understøtte dette Museum, er mindre tilbøjelige til at yde de store Understøttelser end i bedre Tider. Jeg kan derfor ikke tiltræde, at man overhovedet skrider til Nedsættelse af de Beløb, der staar til Raadighed til Støtte for dette Museum, saa meget mindre som jeg jo ikke tror, at der kommer nogen Realitet ud af det udover, at Gælden vil blive forøget med et Beløb svarende til den foreslaaede Nedsættelse, og en saadan Gældsforøgelse skal jo før eller senere betales, og hvem andre skulde til syvende og sidst komme til at betale den end Staten, som i høj Grad er interesseret i dette Museums Opretholdelse?

Men bortset fra denne Uoverensstemmelse er jeg enig med den højtærede Minister i de øvrige Betragtninger baade om Værdien af dette Museum og det Arbejde, der er gjort af dets hidtidige Leder, ligesom jeg ogsaa er enig med Ministeren i Ønskeligheden af nu i god Tid at faa lagt Planen fast for den fremtidige Drift af